

heder eksisterer, og hvis der er behov for det, kan de bruges, og det vil vi også kunne fra dansk side.

Så vil jeg gerne sige til hr. Kent Kirk, at der selvfølgelig vil blive taget hensyn til de bekymringer, man har med hensyn til registre og den slags ting. Det, vi går ind i, skal selvfølgelig være retssikkerhedsmæssigt helt i orden.

Til SF vil jeg gerne sige, at SF jo selv med hensyn til visum ved at anbefale Maastricht-Traktaten har været med til at overføre visumbestemmelserne til søjle 1, hvor der er flertalsafgørelse. I det Schengen, vi taler om her, er det enstemmighedsprincippet, der er gældende, men de visumregler, der også er i EU-samarbejdet, hvor man har bestemt, hvilke lande man skal have visum fra og til, er med SF's stemme overført til søjle 1 i Maastricht-Traktaten, så jeg forstår ikke helt den bekymring, som fru Anne Baastrup dér gav udtryk for.

Hr. Tom Behnke var inde på udgifterne, og der vil blive udgifter ved Schengen, for det er faktisk et meget intensivt arbejde. Jeg tror, at vi deltager som observatør i 22 forskellige arbejdsgrupper, så der er næsten daglig kontakt mellem os og de andre lande om alle de forhold, der berøres af det her. Det er et stort arbejde, og det vil også koste penge at være med i det. Det vil også kræve ombygning af lufthavn, men jeg tror også, man skal være opmærksom på, at hvis vi ikke var med, ville det også kræve ombygning af lufthavn, for så skulle man tage hensyn til, at vi var et ikke-Schengen-land, og det ville også betyde noget. Jeg har egentlig indtryk af, at det ville blive dyrere, men det skal jeg ikke påstå her; men man skal ikke tro, at det ville blive omkostningsfrit på den måde.

Hr. Keld Albrechtsen spurgte så om udlevering, og jeg har besvaret et par skriftlige spørgsmål om udlevering. Det er sådan, at danske myndigheder også fremover i alle tilfælde vil kunne afslå begæring om udlevering, såfremt der er grund til at antage, at begæringen er fremsat med det formål at tiltale eller straffe en person på grund af vedkommendes race, religion, nationalitet eller politiske overbevisning. Vi har også reglerne om dobbelt strafbarhed, og så kan vi også af humane grunde sige, at vi ikke vil, men det har jeg svaret skriftligt på. Jeg vil selvfølgelig meget gerne fortsat give skriftlige svar på de spørgsmål, der rejses her, for det er selvfølgelig en vigtig beslutning, og derfor skal der også være nogle besvarelser, man kan bruge.

Med hensyn til proceduren vil jeg sige, at jeg er ked af den misforståelse, der er opstået. Jeg har i Europaudvalget svaret på, om det var hensigtsmæssigt at fremsende papirerne på fransk, og der var også andre forhold, men jeg fik ingen reaktion på det svar. I udvalget nikkede man, og så svarede jeg det samme på et skriftligt spørgsmål fra et medlem af hr. Albrechtsens parti og fik ingen reaktion. Jeg tror, jeg gjorde det helt tilbage i april måned i år. Først i august måned i år blev det så gjort til et problem. Så oversendte vi dokumenterne, også dem på fransk, og nu får jeg bebrejdelse i dag for, at der er nogle af dem, der er på fransk.

Der vil blive givet en redegørelse fra regeringens side vedrørende Schengensamarbejdet. Det står også anført i regeringens lovprogram, at der skal gives en sådan redegørelse. Der vil blive udarbejdet et meget fyldigt materiale til den, og det vil være så lidt som muligt, der skal være fortroligt i det materiale. Det er sådan, at det er et samarbejde med andre lande, og når nogle lande sender noget, der er stemplet fortroligt, til os, plejer vi at respektere det, når vi videresender det til Folketinget. Men jeg vil få det gennemgået bedst muligt med henblik på, at der bliver mindst muligt af det.

Jeg går så også ud fra, at Folketinget – men det er jo Folketinget, der bestemmer Folketingets dagsorden – hvis det får en redegørelse fra regeringen, kan sætte den til debat, og det synes jeg vil være naturligt. Det var i øvrigt også en procedure, vi drøftede i Europaudvalget.

Så tror jeg også, at der i hvert fald er noget godt, som hr. Albrechtsen og andre må sige om EU- og EF-samarbejdet. Det har nemlig ført til en tradition for, at regeringen løbende underretter Folketingets udvalg om forhandlinger. Det har man aldrig gjort, før vi lærte det i EU-samarbejdet. Tidligere var det således, at en sådan mellemstatslig aftale forhandlede regeringen suverænt selv og forelagde den så til Folketingets ja eller nej, ligesom man har set det med hensyn til en lang række af de konventioner, som udenrigsministeren forelægger.

Men denne aftale har i årevis, i hvert fald siden 1994, været til jævnlig drøftelse både i Retsudvalget, i Europaudvalget og flere gange her i salen, og det er sådan set en udbygning af demokratiet, som jeg synes er god og rigtig, men som vi faktisk har lært gennem det EF-samarbejde, der gjorde, at vi skabte diskussionerne i Markedsudvalget forud for ministermøderne.